Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 52. | Нинѣ: гр. к. Конона муч. рим. к. Ґертруды | Завтра: гр. к. 42 мм. въ Ам. рим. к. Едварда | Четверъ 5 (17) марта 1892. | Всходъ сонця 6 г. 10 м.; заходъ 6 г. 7 м. Баром. 761 терм. + 2·6° + 1·4°. | Рôкъ II.

Резиґнація короля Милана.

Коли глянути на сербскій престолъ, на котрôмъ засѣдае теперь король-дитина, то ажь дивно стае чоловѣкови, якою вôнъ силою ще на нѣмъ держить ся, а хоч передъ нимъ стоить ще може и велика будучнôсть, то все таки кождому, що глядить безсторонно на сербскѣ справы зъ послѣдныхъ лѣтъ, насуваесь мимо волѣ на гадку, що то вже послѣдный зъ Обреновичѣвъ засѣдае на престолѣ. Король-дитина есть ще лишь тѣнею панувавшои въ Сербіи династіѣ Обреновичѣвъ. Родичѣ его, зарôвно отець якъ и мати, такъ все пôдготовили, щобы сынъ якъ найкоротше мôгъ удержатись на простолѣ. Дѣйстно, король Александеръ буде мôгъ говорити о великôмъ щастю, коли зможе колись въ Сербіи удержатись. Послѣдный актъ его батька, короля Милана, зовсѣмъ не причинить ся до того, щобы сынови забезпечити будучнôсть, противно може ще й прискорить его упадокъ, бо Сербы розвязавшись разъ зъ Миланомъ, схотять може тымъ скорше розвязати ся зъ цѣлою династіею Обреновичѣвъ.

Ще въ осени минувшого року приславъ бувъ король Миланъ реґентіи письмо, въ котрôмъ заявляе, що зрѣкае ся всякихъ своихъ правъ въ Сербіи а навѣть выступае и зъ пôдданьства сербского. Правительство выготовило вôдтакъ вôдповѣдный законъ до того и предложило его кôлька днѣвъ тому назадъ скупштинѣ. Проектъ сего закона звучить такъ:

„Проектъ закона, дотыкаючій бувшого короля Милана, яко члена королѣвского дому: Арт. I.: Скупштина приймае до вѣдомости и потверджае слѣдуюче заявленя бувшого короля Миляна: „До королѣвскои Реґентіѣ! Навязуючи до мого акту зъ 30 марта с. р., маю честь повѣдомити Васъ, що я веденый тыми самыми причинами и гадками що давнѣйше, рѣшивъ ся зробити въ сѣи цѣли найбôльшу и послѣдну жертву. Жертва та мѣстить ся въ тôмъ, що я Вамъ, королѣвскѣ Реґенты, заявляю торжественно, що я симъ актомъ, котрый мае для мене обовязуючу силу, зрѣкаю ся добровôльно и на завсѣгды членьства сербского королѣвского дому якъ и всѣхъ правъ и обовязкôвъ, якѣ пôсля конституціѣ и законôвъ краевыхъ сполученѣ зъ симъ членьствомъ. Зъ того само собою выходить, що доглядъ и выховане Є. Вел. короля Александра, котрѣ пôсля арт. 72 конституціѣ менѣ прислугували, на Васъ переходять, въ наслѣдокъ чого и опѣкуны цивільнои лісты Є. Вел. короля Александра, будуть вôдъ теперь вôдъ Васъ одержувати приказы, Вамъ складати рахунки и вôдъ Васъ приймати рѣшеня. Такъ само зрѣкаю ся всякихъ претенсій чи то до сербскои державы, чи до королѣвского дому. Кромѣ того маю честь повѣдомити Васъ ще о моихъ рѣшеняхъ що до правныхъ зобовязань, въ силу котрыхъ зрѣкаю ся також сербского права горожаньского, якъ и всѣхъ правъ зъ нимъ сполученыхъ такъ, що нѣколи до Сербіѣ вже не прийду и буду жити поза еѣ границями вынявши предвидженый въ резолюціи скупштины зъ 30 марта 1891 р. выпадокъ (тяжка недуга короля). Въ звязи зъ симъ моимъ незмѣннымъ рѣшенемъ прошу Васъ, королевскѣ Реґенты, поробити, що потреба, щобы мôй выступъ изъ звязи сербскои державы бувъ переведеный и щобы я мôгъ постарати ся о чуже горожаньство Подаючи Вамъ се мое заявлене до вѣдомости прошу Васъ повѣдомити мене о вашôмъ потверджену и вашôй згодѣ на сѣ мои рѣшеня окремымъ актомъ. Парижъ 30 вересня 1891. „Миланъ.“

Арт. 2. „Сей законъ стае правосильнымъ, скоро его король або реґентія санкціонуе“.— Законъ сей передано въ суботу комісіи изъ сѣмохъ членôвъ и вôнъ прийде теперь пôдъ нараду скупштины.

Зъ рускихъ товариствъ.

Минувшои недѣлѣ вôдбули ся загальнѣ зборы членôвъ львôвского товариства имени Шевченка, на котрыхъ залагоджено мѣжь иншимъ и справу переобразованя товариства на „наукове товариство имени Шевченка“. Хôдъ нарадъ бувъ такій:

Заступникъ головы товариства проф. Шухевичь вôдкрывши засѣдане присвятивъ горячу згадку помершому головѣ товариства бл. п. Даміяну Гладиловичу а опôсля здавали справу: проф. В. Коцовскій изъ дѣяльности выдѣлу въ минувшôмъ роцѣ, а п. К. Паньковскій зъ маеткового стану товариства. Изъ сего послѣдного справозданя показуе ся, що маетковый станъ товариства представляе въ активахъ суму: 22.465 зр. 61 кр. а въ пасивахъ: 8.675 зр. 57 кр Дѣйстный маетокъ товариства представляе суму 13.790 зр. и 4 кр.

Опôсля предложивъ выдѣлъ зборамъ приняте въ члены зголосившихъ ся шѣсть членôвъ: проф. Василя Тисовского, проф. дра Іосифа Олеськова, о. Іосифа Олеськова, о.

3

Тайна сила въ чоловѣцѣ.

(Все вже бувало на свѣтѣ, або — симпатичный телеґрафъ. — Пересылане гадокъ и ясновиджене. — Професоръ Льомброзо и его медіюмъ. — Чудотворнѣ люде або — „маґнетична дама“ и факіръ Солиманъ.)

(Дальше.)

Якъ свого часу такѣ медія, якъ Сляде Бастіянъ, Ганзенъ и другѣ, робили богато шуму по цѣлой Европѣ показуючись зъ своею, нѣбы то надприродною силою, при помочи котрои можуть не лишь зъ живыми робити то, що имъ хоче ся, але навѣть и мертвыхъ покликувати зъ тамтого свѣта, такъ теперь появилось знову двое чудотворныхъ людей, що ѣздять по бôльшихъ мѣстахъ Европы та продукують ся тамъ вже не зъ якоюсь надприродною силою, лишь зъ силою природною, але якоюсь такою, котра для всего свѣта есть ще тайною, а котра нѣбы то лишь въ тыхъ двоихъ щасливыхъ змогла доси проявитись. Тыхъ двое людей, то Miss Abbot „the little magnet of Georgia“ (панѣ Аботъ, малый маґнесъ зъ Георґіѣ), звана коротко „маґнетична дама“ и факіръ индійскій, Гаджі (святый) Солиманъ бенъ Аіса.

Цѣлый свѣтъ о нѣчôмъ теперь не говорить лишь о тыхъ двое чудотворныхъ людехъ. Най всѣ кабінеты въ Европѣ завалять ся, най хочь и нинѣ всѣ державы выповѣдять собѣ войну, най половина людей выгине зъ голоду — се нинѣ байдуже; маґнетична дама и индійскій факіръ надъ все важнѣйшѣ. Всѣ ґазеты розписують ся о нихъ зъ такими подрôбностями, якъ колибъ тыхъ двое людей були дѣйстно чудомъ надъ чудесами. Нѣхто не щадить грошей, оденъ спѣшить наперѣдь другого, щобы побачити то чудо свѣта, а ученѣ ломлять собѣ голову щобы вôдгадати ту загадку, котра мае бути не чимсь иншимъ, лишь якоюсь новою, тайною силою чоловѣка. На видъ того хтожь бы не згодивъ ся на поглядъ професора Майперта, що у всѣмъ проявляесь не що иншого, якъ лишь якійсь хоробливый станъ суспôльности, котрый обгортае навѣть умы глубоко ученыхъ людей? Але пригляньмось симъ двомъ „зъявищамъ“ трохи близше.

Маґнетична дама, котра ѣздить въ своимъ чоловѣкомъ по европейскихъ столицяхъ, есть особа молоденька, дуже хороша бльондина середного росту, делікатнои будовы тѣла, родомъ зъ Георґіѣ въ Америцѣ, де еѣ батько есть епіскопомъ Методистôвъ (христіяньскои секты). Кажуть, що она вже въ семôмъ роцѣ почула въ собѣ якусь надзвычайну силу и спробовала еѣ таки на своѣмъ батьку. Коли одного разу по обѣдѣ достойный епіскопъ задрѣмавъ на крѣслѣ передъ хатою, она пôдняла его разомъ зъ крѣсломъ въ гору. Вôдъ сеи поры та сила вже еѣ не опустила и помагае ѣй теперь збирати по свѣтѣ красный грôшь. Якъ та сила въ маґнетичнôй дамѣ проявляесь и якъ она еѣ показуе передъ людьми, побачимо найлѣпше изъ слѣдуючого опису, котрый оголосивъ въ однôй нѣмецкôй ґазетѣ чоловѣкъ, що старавъ ся докладну ту силу панѣ Аботъ розслѣдити. Вôнъ каже такъ:

Дня 29 лютого выступила панѣ Аботъ першій разъ передъ публикою въ Берлинѣ, т. е. выступивъ насампередъ якійсь панъ и ставъ розказувати довгу исторію, хто есть маґнетична дама и якъ то вже давно та надзвычайна сила въ нѣй проявилась. Що то въ нѣй за сила, не знати; то анѣ сила фізикальна, анѣ спірітистична, анѣ гіпнотична, лишь якась зовсѣмъ инша, тайна сила. Та сила проявляесь въ нѣй особливо тогды, коли хтось хоче ставити ѣй якійсь опôръ, або коли людска сила стараесь на ню дѣлати; въ такихъ хвиляхъ чуе панѣ Аботъ, якъ въ нѣй росте якась тайна сила опору котра стае тымъ бôльша, чимъ бôльшои силы уживае еѣ противникъ. Коли сила противника бôльшае поволи, то й въ нѣй бôльшае сила опору, ажь до границѣ, котрои годѣ означити. Въ наслѣдокъ того може панѣ Аботъ, не уживаючи зовсѣмъ силы своихъ мушкулôвъ, ставити опôръ хочь бы й не знати якому сильному чоловѣкови и то зъ такою силою, котра не стоить въ нѣякôмъ вôдношеню до еѣ делікатнои будовы тѣла

По такôй промовѣ и такôмъ поученю завзывае бесѣдникъ публику, щобы она выбрала

Евгенія Гузара, п. Ивана Франка, професора Ивана Верхратского и кандидата адвокатского дра Олександра Кулачковского. Голосоване вôдбувалось тайно, картками, а скрутінія выказала, що на 22 вôдданыхъ голосôвъ, всѣ кандидаты — зъ выимкою п. Франка — одержали всѣ голосы; п. Иванъ Франко дôставъ 5 голосôвъ и перепавъ.

Опôсля приступлено до выбору выдѣлу и головы товариства. Въ тайнôмъ голосованю на 27 голосуючихъ, выбрано членами выдѣлу пп.: проф. дра Юл. Целевича, посла Ол. Барвѣньского, К. Панькôвского, Сид. Громницкого и дра Ол. Кулачковского, а заступниками выдѣловыхъ пп.: проф. Петра Огоновского и Ив. Верхратского. Головою товариства имени Шевченка выбрано мийже одноголосно дра Юл. Целевича.

По выборѣ трохъ членôвъ до комісіѣ контрольнои ухвалено почтити 25 лѣтный ювилей композиторскій (дня 10 (22) марта с. р. а въ 50-тй роковины уродинъ) нашого композитора-музика Миколы Лисенка именованємъ єго почетнымъ членомъ тов. им. Шевченка, зазначенємъ єго ювилею въ „Зорѣ" и представленємъ театральнымъ въ день 10 (22) марта. Наконець вôдчитано проектъ новыхъ статутôвъ, переведено надъ ними дискусію и поручено остаточну редакцію анкетѣ, зложенôй зъ пп.: дра Целевича, дра К. Левицкого, ред. Ив. Белея и дра Ол. Кулачковского. Новй статуты ставлять таку цѣль товариству: плекати та розвивати науки въ своѣй мовѣ та штуки и збирати та зберегати всякй памятки, старинности и науковй предметы Украины-Руси. — Средствами до того будуть служити: науковй досвѣды зъ фільольоґіѣ рускои и славяньскои та исторіѣ украиньско-руского письменства и штуки, зъ исторіѣ и археольоґіѣ Украины-Руси, а также зъ наукъ фільософічныхъ, політичныхъ, економічныхъ и правничихъ, математичныхъ, природныхъ зъ ґеоґрафією и лѣкарскихъ; вôдчиты, розправы и розмовы науковй; зъѣзды ученыхъ, літератôвъ и артистôвъ; выданя науковыхъ „Записокъ" товариства и иншихъ творôвъ науковыхъ; збиране матеріялôвъ до музея и бібліотеки; преміи и пôдмоги ученымъ и літератамъ; удержуване власнои друкарнѣ. — Товариство подѣлить ся на три секціи: фільольоґічну, исторично-фільософічну и математично-природничо-лѣкарску. Для деякихъ справъ науковыхъ зъ кождои секціѣ може выбратись окрема комісія. Товариство полагоджує свои справы: на зборахъ загальныхъ и на засѣданяхъ секцій и комісій. (Засѣданя секцій мають вôдбувати ся що мѣсяця, а загальнй зборы разъ въ роцѣ.) — Товариство має складатись зъ членôвъ дѣйстныхъ (2 зр. вписового и 3 зр. рôчнои вкладки), основателѣвъ (50 зр. одноразово) и почетныхъ. Выдѣлъ для управы товариства має складати ся: зъ головы, 5 членôвъ (заступника головы, бібліотекаря, секретаря, редактора выдань товариства и адміністратора маєтку) и 2 заступникôвъ, выбраныхъ зъ львôвскихъ членôвъ загальными зборами, а кромѣ того мають входити въ складъ выдѣлу директоры секцій або замѣсть нихъ выбранй секцією референты секційнй.

Допись.

Изъ Самбôрщины.

[Темнота всему лиху причина.]

Дня 29 лютого выѣхавъ я бувъ до Самбора и довѣдавъ ся, що тамъ веде ся въ судѣ карна розправа за обманьство противъ Янкля Кеніґа и его сына Дувида, та Мортка Пілінбера, котрй страшно скривдили Петра Гойвановича, господаря зъ турчаньского повѣта. Я зайшовъ до судовои салѣ, а що тутъ чувъ, то й опишу. Може оно буде трохи и недокладно, бо середъ великои товпы жидôвъ, що тутъ були посходили ся, якъ бы то для нихъ була школа фільософіѣ, трудно було все добре почути; а всежь таки то выстане, щобы остерегти людей передъ мантѣями, якй особливо въ горахъ масами обманюютъ нарôдъ, та щобы показати, до чого то доводить темнота нашихъ селянъ. Най зъ чужои пригоды учать ся и другй розуму.

Петро Гойвановичь, чоловѣкъ молодый бо може має 28 лѣтъ, дôставъ въ спадщинѣ 31 морґôвъ землѣ и оженивъ ся передъ трома роками. Але що єму жѣнка занедужала була на руку а вôдтакъ и окалѣчѣла на ногу, постановивъ вôнъ все продати и перенести ся до брата, котрый єсть десь священикомъ. О тôмъ намѣреню Гойвановича довѣдавъ ся таки вôдъ него самого Мортко Пілінберъ и ставъ купувати у него землю и все майно. Згода въ згоду Мортко сторгувавъ 31 морґôвъ землѣ, хату, пару волôвъ, двѣ коровы, чотири вôвцѣ зъ ягнятами, кôлька фѣръ сѣна, 30 кôпъ вôвса, 2 копы жита, 3 копы бобу, 2 возы, плугъ, борону, скриню и т. д. за 760 зр. и давъ на то задатку 14 зр. Требажь знати, що купцями були Кеніґи а Мортко бувъ лишь ихъ факторомъ. Довго не могли они зробити контракту, бо нѣбы то все були якйсь перешкоды, ажь по роцѣ зробили контрактъ у нотара въ Борини а Кеніґи намовили Петра, абы вôнъ передъ нотаремъ сказавъ, що взявъ вже 200 зр. и купивъ собѣ ґрунтъ на другôмъ селѣ и на слово чести заручили єму, що заразъ, скоро вернуть до дому, дадуть єму тй грошѣ.

Залагодивши такъ дѣло, старавъ ся теперь Пілінберъ вôдвернути Петра вôдъ того, щобы вôнъ ѣхавъ до брата а намавлявъ его выѣзджати до Америки, де обѣцювавъ єму золоте щасте, а коли вже Петро набравъ охоты, то Пілінберъ давъ єму службову книжку замѣсть паспорту и якесь свѣдоцтво та наказувавъ, щобы вôнъ все державъ въ тайнѣ. На книжцѣ бувъ стемпель на 5 кр., а Мортко дописавъ нулю та зробивъ зъ того 50 кр., на свѣдоцтвѣ бувъ стемпель на 15 кр., а Мортко зробивъ зъ вихъ 150 кр.; крôмъ того були ще двѣ печатки, — Мортко казавъ, що то одна вôдъ громады а друга вôдъ староства. За тй документы казавъ собѣ Пілінберъ заплатити 15 зр. Ба дальше звѣрявъ ся передъ Петромъ, що й вôнъ буде утѣкати до Америки а жѣнку лишить саму; давъ єму таку саму книжку службову, нѣбы то свôй паспортъ, на сховокъ та ще й другу нѣбы то щадничу на 2000 зр., на котру, де приѣдуть, будуть могли брати грошѣ зъ касы. Наконець ставъ намавляти Петра, абы ѣхавъ зъ нимъ на Мукачѣвъ; тамъ має вôнъ для него молоду выхрестку, котра має 4000 зр. и мала вôддати ся за якогось фельдфебля, але той померъ въ дорозѣ, коли ѣхавъ до неи.

Конець кôнцѣвъ, Петро вже лагодивъ ся до Америки. Кеніґи дали єму тыхъ пару волôвъ, що купили у него безъ грошей, въ цѣнѣ 150 зр.; Петро продавъ ихъ за 150 зр. и за згодою Кеніґôвъ взявъ ихъ собѣ и поѣхавъ зъ Мортком до Турки, щобы зъ вôдси выбратись до Америки. Мортко пôшовъ нѣбы то ще до староства, а Петро ходивъ по мѣстѣ. Тутъ обскочили его якйсь жиды и почали его страшити жандармами та выдерли вôдъ него кôлькадесять риньскихъ. Петро стративъ вже охоту ѣхати до Америки и боявъ ся, абы его середъ дороги не убили, та вернувъ назадъ. Теперь же довѣдавъ ся старшій братъ Петра, що вôнъ продавъ ґрунтъ Кеніґамъ, и хотѣвъ его вôдкупити. Колижь Кеніґи анѣ не хотѣли ґрунту вôдпродати анѣ дати Петрови грошѣ, якй єму належали ся, оба браты пôйшли до Задѣльска до п. Пасѣчиньского, а той доперва вывѣвъ цѣлу справу передъ судъ. По переведенôй розправѣ засудивъ судъ всѣхъ трохъ обманцѣвъ на кару вязницѣ, сплату грошей Петрови и на кошты поступованя карного.

Иванъ зъ надъ Днѣстра.

сама зъ помѣжь себе людей, що мають змѣряти ся зъ силою дамы. Якъ звычайно въ такихъ выпадкахъ буває, выбирають того, хто першій зголосить ся; я зголосивъ ся першій и мене выбрали. Крôмъ мене выбрано такъ само ще одного природослѣдителя, пана Л., загально знаного и поважаного въ Берлинѣ доктора К., и ще кôлька осôбъ, а наконець и якихсь чотирохъ чи пятохъ людей, котрыхъ зъ насъ нѣхто не знавъ; два зъ нихъ були очевидно Американцѣ.

Теперь являєсь панѣ Аботъ, въ довгôй сукни зъ коротенькими, до половины горѣшного рамени сягаючими рукавами и розпочинаєсь продукція: Она держить въ рукахъ крѣсло, нѣбы то зовсѣмъ легко, а оденъ сильный мужчина пробує вырвати ѣй то крѣсло зъ рукъ и нѣякъ не може. Вôдтакъ дає она менѣ мале але досыть тяжке крѣсло до рукъ; я беру крѣсло зъ заду, пôдношу его такъ, що оно стає рôвно зъ плечима, припираю его до себе и обнимаю его обѣручь за сѣдженє такъ, що руки зъ переду на нѣмъ сходять ся. При тôмъ виджу, що то досыть трудно крѣсло такъ держати и що вага крѣсла спонукує мене подати ся трохи взадъ, въ наслѣдокъ чого я не конче мôцно держусь на ногахъ. Теперь прикладає панѣ Аботъ одну руку до крѣсла зъ переду, а другу кладе менѣ пôдъ лѣву паху. Въ тôй хвили пôдоймаєсь крѣсло зъ переду и лѣвого боку, якъ бы его хтось пôдносивъ и я мушу хитаючись подати ся на правый бôкъ, а вôдтакъ поправляюсь и стаю зновъ якъ давнѣйше та кличу панôвъ К. и Л. на помôчь. Панъ К. кладе свою руку менѣ пôдъ лѣву паху, а п. А. свою руку зъ переду на крѣсло. Теперь приступає панѣ Аботъ и кладе свои обѣ руки на руки обохъ тыхъ панôвъ. Ту руку, котру она положила зъ переду на руку п. Л., могли мы оба добре видѣти и єѣ рука дѣйстно не дотыкала дерева; пôдъ пахою я того не мôгъ видѣти. Крѣсло почало зновъ рушатись, але симъ разомъ не чувъ я вже нѣякого напору зъ переду, лишь щось мене перло и тягнуло зъ лѣвого боку.

Третя штука була така: Маґнетична дама взяла палицю таку, якои уживають до гры въ біляръ, кій; обернула его грубшимъ кôнцемъ въ гору а тоншимъ въ долину. Теперь завôзвано одного чоловѣка, абы притиснувъ той кій въ єѣ рукахъ ажь до самои землѣ, а вôдъ его долѣшного кôнця ажь до землѣ було може пôвтора стопы. Вôнъ того не мôгъ зробити. Вôдтакъ попробувавъ я, але такожь не мôгъ; а треба знати, що маґнетична дама за цѣлый той часъ держала кій въ рукахъ дуже легенько, такъ що єѣ руки були ледви що зогненй и майже отвертй, она зовсѣмъ ихъ мôцно не стулила. Опôсля пробовали мы оба я и п. Л., при тôмъ дивились мы оденъ на горѣшну руку, другій на долѣшну; мы хотѣли пересунути кій въ єѣ рукахъ, але все на дармо, мы не могли анѣ на волосъ его посунути. Розпочалась була формальна борба, въ котрôй она дѣйстно ставила намъ сильно опôръ; мусѣла ажь взадъ поступити ся, разъ навѣть таки вже захитала ся, але кій не можна було ажь до самои землѣ притиснути. Оденъ чоловѣкъ не мôгъ того навѣть тогды зробити, коли п. Л. взявъ кій въ свои руки а она приложила свои руки верхъ его; п. Л. казавъ, що вôнъ тогды не чувъ, абы она его сильно тиснула.

Четверта штука: Я сѣвъ на крѣсло и перегнувъ ся зъ нѣмъ взадъ такъ, що лишь пальцями вôдъ нôгъ дотыкавъ землѣ. Маґнетична дама станула зъ заду поза крѣсломъ и приложила руку легко зъ боку до него, а по хвили крѣсло пôднялo ся такъ, що я крутивъ ся на пальцяхъ. Въ такôмъ положеню мôгъ я важити 60 до 70 кільоґрамôвъ, а она могла мене пôднести на кôлька деціметрôвъ въ гору. Довго не могла она мене такъ удержати и я зновъ спавъ зъ крѣсломъ на землю. Вôдтакъ замѣсть одного, сѣло на крѣсло кôлькохъ людей: оденъ сидѣвъ на крѣслѣ, другій першому на колѣнахъ а на нихъ клавъ ся ще третій або и четвертый. Она всѣхъ ихъ пôднесла на хвильку въ гору, посунувши дрôбку крѣсломъ. Она казала, що може одного чоловѣка, або й трохъ, чотирохъ разомъ и тогды пôднести, коли двохъ другихъ людей положить свои руки пôдъ єѣ, при чôмъ пôдложенй руки не будуть зовсѣмъ того чути, абы она ихъ тиснула. Мы старали ся пôдложити свои руки, або дивили ся, якъ другй пôдкладали, але що тутъ було тôлько людей та рукъ, то й годѣ було чогось добачити. Разъ казавъ п. Л., що вôнъ добре видѣвъ, якъ маґнетична дама вхопила за дерево; якійсь панъ, що пôдложивъ бувъ свою руку, казавъ, що не чувъ, абы щось дуже тиснуло, але

Перегляд политичный.

На вчерашнôмъ засѣданю анкеты для управильненя валюты промавлявъ проф. Пілятъ и сказавъ, що взагалѣ есть за заведенемъ подвôйнои валюты. Вôнъ доказувавъ, що вывôзъ Галичины потерпить, цѣна продуктôвъ спаде а вартôсть довгôвъ гіпотечныхъ пôднесе ся. Вôнъ заявивъ ся за валютою золотою зъ задержанемъ срѣбла въ курсѣ.

Кард. Ґруша заявивъ вчера на засѣданю вѣденьского братства св. Михаила, що католики не ослабнуть въ борбѣ о школу.

Вѣсти о атентатѣ на царя не перестають кружити, а позаякъ они появляють ся лишь въ нѣмецкихъ и анґлійскихъ ґазетахъ, то есть здогадъ, що они обчислені на спекулящію біржеву. Такожь безосновною есть вѣсть, будь то бы мін. Ґірсъ мавъ вже незадовго уступити.

Наслѣдникомъ Вулковича въ Константинополи именованый дотеперѣшный аґентъ болгарскій въ Бѣлградѣ, Димитровъ, котрый есть великимъ прихильникомъ теперѣшного правительства. Аґентомъ въ Букарештѣ мае бути именованый бувшій міністеръ Радославовъ.

Новинки.

Львôвъ дня 4 (16) марта.

— **Именованя.** Судьѣ повѣтовѝ Отто Заверквель и Омелянъ Ковубъ именованѝ радниками суду окружного въ Сучавѣ.

— **Перенесеня.** П. Атанасъ Заячкôвскій надинспекторъ податковый въ Бялôй перенесеный до Львова, де ему поручено начальство ц. к. адміністрацій податкôвъ. Дня 19 с. м. переносить ся вже п. Заячкôвскій до Львова. — Радникъ суду краєвого, Максимъ Хлебикъ въ Сучавѣ перенесеный до Черновець.

— **Субвенціи державнѝ** одержать на рôкъ 1892 слѣдуючѝ школы промысловѝ: Науковѝ робôтнѣ колодѣйства и боднарства въ Камѣнцѣ струмиловôй 700 зр., такѝ-жь робôтнѣ въ Грибовѣ и Товстôмъ по 700 зр., робôтня столярска въ Станіславовѣ 700 зр., въ Живци 1000 зр., школа кошикарска въ Яслѣ 200 зр., ричалтъ на урядженє школы фаховои для промыслу деревного въ Коломыи 1500 зр., для школы фаховои ткацтва въ Корчинѣ 350 зр., на средства науковѝ для робôтень ткацкихъ въ Блажовôй, Глинянахъ, Корчинѣ, Косовѣ, Ланцутѣ Рихвальдѣ и Вилямовичахъ по 250 зр., школа фахова промыслу керамічного въ Коломыи 1800 зр., школа фахова гончарства въ Товстôмъ 1300 зр., для школы коронкарства въ Канчузѣ 300 зр., такожь школа въ Мушинѣ 200 зр., школа гафтярска въ Закопанôмъ 350 зр., школа фахова бѣлого гафту въ Краковѣ 700 зр., товариство „працѣ жѣнокъ" у Львовѣ 500 зр., мѣскій промысловый музей у Львовѣ а) титуломъ субвенціи 1000 зр., б) титуломъ надзвычайнои субвенціи 3000 зр., мѣскій промысловый музей въ Краковѣ 2000 зр.

— **Новый ц. к. урядъ почтовый** вôйде въ житє зъ днемъ 1-го цвѣтня 1892 р. на стаціи зелѣзничôй въ Бруховичахъ (повѣтъ львôвскій), до котрого належати будуть громады и обшары дворскѝ: Бруховичѣ, Борки янôвскѝ и громада Борки домініканьскѝ. Урядъ той буде мати полученє зъ почтовою сѣтею черезъ поѣзды зелѣзничнѝ Львôвъ-Рава Руска.

— **Товариство Рускихъ женщинъ** въ Станіславовѣ уряджує въ недѣлю дня 20 с. м. музикально-декляматорскій вечерокъ о год. пôвъ до осьмои вечеромъ въ комнатахъ „Рускои Бесѣды". Окремыхъ запросинъ не розсылає ся.

— **На спомипъ нашого поета Т. Шевченка** устроила молодѣжь руска коломыйскои ґімназіѣ за призволенемъ дирекціѣ и при участи професорôвъ торжественный вечерокъ, на котрôмъ проф. Дольницкій выголосивъ красну бесѣду, выказуючи въ нѣй, до чого може довести вроджена здôбнôсть, сильна воля и праця навѣть у самоука, якимъ бувъ Тарасъ. Ученикъ Пôдляшецкій мавъ вôдтакъ вôдчитъ о заслугахъ Шевченка, Шашкевича др. для рускои літературы, а ученикъ Кордавскій вôддеклямувавъ удачно поезію Шевченка „Москалева криниця". Музикальну часть выповняли хоры пôдъ зручною управою Квасньюка, ученика IV клясы, красный теноровый спѣвъ Устіяновича, гра на скрипцѣ ученика II клясы Харжевского и гра на фортепіянѣ Глѣбовицкого. Цѣлый вечерокъ удавъ ся дуже добре.

— **Мыши польнѝ** наробили на обшарѣ дворскôмъ въ Молошкôвцяхъ, власности спадкоемцѣвъ бл. п. Каликста Охоцкого, такои шкоды въ озиминѣ, що переводить ся оцѣнка шкоды, щобы вôдтакъ после неи можна вôдписати податки. Добре бы було, щобы й нашѝ селяне завчасу оглянули ся, якои имъ шкоды мыши наробили, та щобы постарали ся для себе о якѝ пôльги. Зъ богородчаньского доносять намъ, що тамъ въ декотрыхъ громадахъ мыши наробили великои шкоды въ засѣвахъ, а здаєсь, що то само буде й въ многихъ иншихъ сторонахъ.

— **Огнѣ.** Въ Сулковичахъ, въ повѣтѣ вадовицкôмъ, знищивъ огонь дôмъ и часть господарскихъ будынкôвъ разомъ въ всѣмъ добуткомъ на убезпечену шкоду 2540 зр. — Въ Тарновѣ згорѣла фабрика стеариновыхъ свѣчь на шкоду 3075 зр. — На самбôрскôмъ передмѣстю Поводова погорѣли 3 загороды на шкоду 2580 зр.

— **О самоубійствѣ поручника Каливоды** подає ґазета ряшôвска таку вѣсть: Кароль Каливода, поручникъ вôдъ артілеріѣ, стаціонованый въ Перемышли, приѣхавъ бувъ дня 4 с. м. зъ Ярослава до пограничного села Вульки ламанои, перейшовъ тамъ черезъ ґраницю и тамъ нараджувавъ ся зъ капітаномъ россійскои сторожи пограничнои. Опôсля вернувъ вôнъ назадъ до Вульки и зайшовъ до коршмы. Тымчасомъ селяне дали о тôмъ знати жандармеріи, а та арештувала поручника, коли вôнъ не мôгъ выказати ся позволенемъ своеи власти, и хотѣла вôдставити его до Перемышля. Каливода вôдôйшовъ тогды на бôкъ и вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ револьверу.

— **Любовна траґедія передъ судомъ.** Вчера вела ся въ тутешнôмъ судѣ краєвôмъ розправа карна противъ Ивана Пастернака зъ Дзибулокъ о намѣренє скрытоубійство. Пастернакъ, чоловѣкъ 64 лѣтъ, жонатый, батько 6 дѣтей, залюбивъ ся въ жѣнцѣ свого сестрѣнка, Гасьцѣ Беньковôй. Въ послѣднихъ часахъ дала ему Гаська спôзнати, що не хоче мати зъ нимъ нѣякого дѣла, а то его дуже заболѣло, тымъ больше, коли побачивъ, що у Беньковъ ставувъ на службу молодый и здоровый парубчакъ, Сенько Онисько. Вôнъ ставъ отже конопадити Гаську, щобы она вôдправила Сенька, а коли Гаська ще разъ сказала ему выразно, абы вôнъ не залицявъ ся до неи, то вôнъ загрозивъ ѣй, що ѣѣ застрѣлить. А треба знати, що Пастернакъ мавъ право носити ручницю и вынаймавъ польованє въ громадѣ. Гаська не робила собѣ нѣчого зъ того загроженя и ще 22 грудня м. р. поѣхала була зъ Пастернакомъ до Жовкви, де вôнъ купивъ кулѣ вôдтакъ показувавъ ѣй та казавъ, що то одна для неи а друга для него. Дня 12 сѣчня вечеромъ пострѣливъ вôнъ дѣйстно Гаську въ хвили, коли она вийшла була по цебрикъ до хлѣва. Оглядины лѣкарскѝ выказали, що Гаська була ранена шротомъ зъ правого боку въ руку, груди, животъ и удо. Обжалованый признавъ, що пострѣливъ Гаську, але казавъ, що не хотѣвъ єѣ убити. Вôнъ вертавъ того дня зъ польованя а вôдтакъ зъ кôлькома товаришами вступивъ до коршмы, де досить довго забавляли ся. Коли опôсля вертавъ домôвъ попри обôйстє Бенька, побачивъ Гаську и его взявъ жаль до неи; хотѣвъ єѣ настрашити, щобы она вôдправила Ониська, и въ тôй цѣли стрѣливъ та припадково єѣ пострѣливъ, а почувши вôдтакъ крикъ, утѣкъ до хаты. Обжалованый казавъ, що всему лиху виноватѝ Беньки, що они приймали его у себе и вôнъ часто у нихъ запивавъ ся.

† Посмертнѝ вѣсти.

Яковъ Савчиньскій, властитель реальности и членъ Ставропигійского Института, упокоивъ ся дня 15 марта о 6-ôй год. рано въ 66 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

О. Александеръ Кадайскій, приходникъ въ Долинѣ дек. товмацкого, утопивъ ся въ Днѣстрѣ дня 10 с. м. Тѣла его доси не найдено. Покôйникъ преживъ 76 лѣтъ. Вѣчна ему память!

О. Петро Поляньскій, приходникъ въ Лужку долѣшнôмъ, упокоивъ ся въ 52-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Померли: Въ Краковѣ, Щасный Шиналевскій артистъ-маляръ, професоръ штукъ красныхъ, въ 66 роцѣ житя; у Львовѣ, Яковъ Лінкъ, управитель вѣденьскои каварнѣ въ 41-ôмъ роцѣ житя; въ Яворкахъ, повѣта новоторгского, Иванъ Яцукъ, учитель народный.

Телеграмы.

Вѣдень 16 марта. До кураторіѣ музея торговельного, покликано мѣжъ иншими п. Ст. Щепановского.

Петербургъ 16 марта. Збанкрутувала тутъ одна зъ найбôльшихъ фірмъ банковыхъ Ґінцбурґа, въ наслѣдокъ чого наставъ загальный переполохъ. Въ банкрутствѣ найбôльше заанґажованѝ Парижь и Берлинъ.

Парижь 16 марта. Въ наслѣдокъ повтаряючихъ ся атентатôвъ дінамітовыхъ наставъ тутъ великій переполохъ. Арештовано одного анархіста, котрый саме передъ выбухомъ въ касарни ґвардіѣ прилѣплявъ пôдбурюючѝ плякаты.

Курсъ львôвскій

зъ дня 16 марта 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	323	—	326	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнѝ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	50	101	20
„ „ 5% вылос. зъ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ $4^{1}/_{2}\%$ льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краєв. $4^{1}/_{2}\%$ льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ $41^{1}/_{2}$ лѣт.	95	10	95	80
„ „ $4^{1}/_{2}\%$ льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнѝ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	56	—	58	—
„ „ „ „ „ „ (5%) $2^{1}/_{2}\%$	53	—	55	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	93	20	93	90
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по $4^{1}/_{2}\%$	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	—	23	—
„ Станіславова	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	50	18	—
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	12	30
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	55	5	66
Рубель паперовый	1	$18^{1}/_{4}$	1	$20^{1}/_{4}$
100 марокъ нѣмецкихъ	57	90	58	50

всежь таки мае на долони добрый знакъ вôдъ притисненя.

За кождымъ разомъ по такôмъ представленю выкрикувавъ той, що уладжувавъ представлене: „Прошу, послухайте, сѝ панове констатують, що не чули, абы ихъ щось тиснуло. Мы, п. К., п. Л. и я, казали насампередъ оденъ другому а вôдтакъ и тому чоловѣкови, що середъ такого натовпу не можна нѣчого видѣти и просили, щобы представленє ще разъ повторити насампередъ зъ одною особою, мы пôдложимо свои руки и будемо вôдтакъ дивити ся; намъ не вôдмовлено того, але й не зроблено такъ, якъ мы хотѣли. Мы не брали отже дальшои участи, лишь приглядались зъ боку пятôй штуцѣ, котра була така: Маґнетична дама станула зъ заду позаменю стававъ оденъ або й кôлькохъ людей и старали ся пôднести єѣ за лôктѣ до горы: за кождый разъ, коли пôдъ лôктями були хусточки, то можна було єѣ пôднести; скоро же було взяти хусточки такъ, що пани Аботъ треба було пôдносити за голѝ лôкти, то нѣякимъ способомъ не можна було єѣ пôднести.

По скôнченôмъ представленю просили мы, щобы тѝ представленя повторити; повторенє було бы заняло всего кôлька мінутъ часу. Замѣсть того насъ заговорювано пôвъ години а вôдтакъ обѣцяно, що панѣ Аботъ покаже намъ тѝ штуки приватно на другій день. Коли мы на другій день явили ся, то насъ знову заговорювано а вкôнци сказано, що панѣ Аботъ вийшла на прохôдъ. Коли мы на таке поступованє улютились, то намъ обѣцяно, що дня 2 марта будемо мати нагоду переконати ся докладно о тыхъ штукахъ.

(Конець буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнӥ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимаe лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнӥ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.